OIKEUSMINISTERIÖ

MUISTIO

Lainvalmisteluosasto
Julkisoikeuden yksikkö
Lainsäädäntöjohtaja Tuula Majuri
Erityisasiantuntija Anu Mutanen

16.1.2019

Eduskunnan hallintovaliokunnalle

HALLITUKSEN ESITYS EDUSKUNNALLE SIVIILITIEDUSTELUA KOSKEVAKSI LAINSÄÄDÄNNÖKSI (HE 202/2017 VP) – poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 §

Eduskunnan hallintovaliokunta on pyytänyt oikeusministeriöltä muistiota otsikossa mainittuun hallituksen esitykseen (HE 202/2017 vp) sisältyvän poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 §:stä. Oikeusministeriö esittää muistionaan seuraavan.

Poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 § ja siitä annetut aiemmat kannanotot

Siviilitiedustelua koskevassa hallituksen esityksessä ehdotettu poliisilain 5 a luvun 39 § koskee tiedustelumenetelmän käytöstä päättämistä eräissä tilanteissa. Pykälän 1 momentin mukaan muualla kuin Suomessa toteutettavasta siviilitiedustelusta ja tiedustelumenetelmän käytöstä päättää suojelupoliisin päällikkö. 2 momentissa todetaan, että tiedustelumenetelmän käyttöä koskevan esityksen, suunnitelman, vaatimuksen ja päätöksen sisältöön sovelletaan, mitä esityksestä, suunnitelmasta, vaatimuksesta ja päätöksestä säädetään poliisilain 5 a luvussa. Lisäksi 3 momentin mukaan poliisilain 5 a luvun 4 §:n 4 momentin, 41, 44, 46 ja 47 §:n säännöksiä voidaan soveltaa 1 momentissa tarkoitettuun siviilitiedusteluun ja tiedustelumenetelmän käyttöön.

Siviilitiedustelua koskevasta hallituksen esityksestä antamassaan lausunnossa perustuslakivaliokunnan voidaan katsoa nostaneen esille poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 §:n osalta ulkomaantiedustelua koskevaan päätöksentekoon, virkamiehen oikeusasemaan ja ulkomaatiedustelun rajoituksiin liittyviä seikkoja. Mainittuun pykälään ei kuitenkaan perustuslakivaliokunnan lausunnossa kohdistettu säätämisjärjestyskysymyksiä. (PeVL 35/2018 vp, s. 26–27.)

Poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 §:n arvioinnissa on lisäksi syytä ottaa huomioon se, että sisäministeriö on toimittanut hallintovaliokunnalle 3.12.2018

toimitetun vastineen jälkeen lakivaliokunnalle 12.12.2018 täydentävän vastineen, jossa on esitetty näkökohtia myös mainitusta säännöksestä.

Päätösvalta ulkomaantiedustelusta

Perustuslakivaliokunta viittasi siviilitiedustelua koskevasta esityksestä antamassaan lausunnossa siihen, että ehdotetun poliisilain 5 a luvun 39 §:n mukaan ulkomaantiedustelusta päättäisi suojelupoliisin päällikkö, ja totesi, että sääntely on sen suuri periaatteellinen merkitys huomioon ottaa kovin niukkaa (PeVL 35/2018 vp, s. 26).

Poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 §:n 1 momenttia koskevina yksityiskohtaisina perusteluina todetaan seuraavaa (HE 202/2017 vp, s. 211):

> Pykälän 1 momentin mukaan muualla kuin Suomessa toteutettavasta siviilitiedustelusta ja tiedustelumenetelmän käytöstä päättäisi suojelupoliisin päällikkö. Suojelupoliisin päällikkö toisin sanoen tekisi operatiivisen tason päätöksen siviilitiedustelun toteuttamisesta ulkomailla sekä sen yhteydessä käytettävistä tiedustelumenetelmistä. Ulkomaan tiedusteluun liittyvien ulkopoliittisten herkkyyksien johdosta päätöksenteossa olisi otettava huomioon tiedonhankinnalle asetetut prioriteetit sekä 58 §:n sääntely ja sen nojalla asetetut suuntaviivat.

Esityksen yleisperusteluissa on käyty läpi, mitä ulkomaantiedustelulla tarkoitetaan ja miksi siitä on perusteltua säätää ehdotetulla tavalla (ks. HE 202/2017 vp, s. 72, 92, 101–104). Yleisperusteluissa ulkomaantiedusteluun ehdotetusta päätöksentekomallista todetaan muun ohella seuraavaa:

> Tuomioistuimella ei lähtökohtaisesti ole toimivaltaa päättää toimivaltuuden käytöstä muualla kuin Suomessa. Operatiivista päätöksentekoa ei myöskään ole tarkoituksenmukaista viedä oikeudellisessa järjestelmässä uusille toimijoille ulkomaan tiedusteluun liittyvien ulkopoliittisesti sensitiivisten elementtien takia. Kansainväliseen vertailuun kuuluvien joidenkin maiden kohdalla ulkomaan tiedustelusta päättää tiedusteluviraston päällikkö. Ulkomaan tiedustelua koskevasta päätöksenteosta siviilitiedustelussa on perusteltua säätää vastaavalla tavalla. Suojelupoliisin päällikkö päättää nykyisinkin kaikkein kovimpien keinojen, peitetoiminnan ja valeoston käyttämisestä, joiden päätösarviointiin liittyy vakavuudeltaan vastaavantyyppisiä seikkoja mitä ulkomaan tiedusteluun. (HE 202/2017 vp, s. 92.)
>
> Useat Euroopan valtiot ovat säätäneet ulkomaan tiedustelutoiminnastaan ja siinä käytettävistä toimivaltuuksista. Maittain vaihtelee, millä tarkkuudella yksittäisistä toimivaltuuksista on katsottu aiheelliseksi säätää. (HE 202/2017 vp, s. 102.)
>
> Kansainvälisestä vertailusta voidaan havaita, että ulkomailla tehtävää tiedonhankintaa koskeva päätöksenteko vaihtelee maittain. Päätöksenteosta voi vastata esimerkiksi tiedusteluviranomainen itse tai jokin poliittisesti vastuunalainen taho. Jos päätöksenteosta vastaa tiedusteluviranomainen, tapahtuu se yleensä valtiojohdon linjausten puitteissa. Tiedustelussa käytettävät menetelmät kohdistuvat vieraan valtion suvereniteettiin kohdemaassa ja myös mahdollisesti kolmannessa valtiossa, jonka kautta tiedonhankintaa tehdään. Tämän vuoksi ulkomaan tiedustelun poliittinen ulottuvuus korostuu. Tiedustelun mahdolliset vaikutukset ja riskit vaikuttaisivat päätöksentekomenettelyyn. Ulkomailla tehtävästä siviilitiedustelusta ja tiedustelumenetelmän käytöstä päättäisi aina suoje-

> lupoliisin päällikkö. Suomalaisilla tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa päättää menetelmien käytöstä Suomen alueen ulkopuolella eikä se tästä syystä tule kyseeseen päätöksentekotahona. Lisäksi ulkomaantiedustelun ulkopoliittisten herkkyyksien vuoksi on perusteltua, että riskin menetelmien käyttämisestä kantaisi ulkomaantiedustelua suorittava taho eli suojelupoliisi. Siviili- ja sotilastiedustelutoiminnan yhteensovittamisesta säädettäisiin erikseen. Ulkomaantiedustelun ulkopoliittisia ulottuvuuksia käsiteltäisiin siten myös siviili- ja sotilastiedustelun yhteensovittamisen yhteydessä, jolloin mukana olisivat keskeiset ulkopoliittiset tahot. (HE 202/2017 vp, s. 103–104.)

Sisäministeriö on esittänyt vastaavan kaltaiset perustelut lakivaliokunnalle antamassaan täydentävässä vastineessa seuraavasti:

> Siviilitiedustelua ja sotilastiedustelua koskevien hallitusten esitysten kansainvälisestä vertailusta voidaan havaita, että ulkomailla tehtävää tiedonhankintaa koskeva päätöksenteko vaihtelee maittain. Päätöksenteosta voi vastata esimerkiksi tiedusteluviranomainen itse tai jokin poliittisesti vastuunalainen taho. Jos päätöksenteosta vastaa tiedusteluviranomainen, tapahtuu se yleensä valtiojohdon linjausten puitteissa. Myös käsiteltävänä olevissa esityksissä ehdotetaan, että tiedusteluviranomainen päättää ulkomaan tiedustelusta, mutta se tapahtuu valtiojohdon linjausten mukaisesti.
>
> Tiedustelussa käytettävät menetelmät kohdistuvat vieraan valtion suvereniteettiin kohdemaassa ja myös mahdollisesti kolmannessa valtiossa, jonka kautta tiedonhankintaa tehdään. Tämän vuoksi ulkomaan tiedustelun poliittinen ulottuvuus korostuu. Tiedustelun mahdolliset vaikutukset ja riskit vaikuttaisivat päätöksentekomenettelyyn. Ulkomailla tehtävästä siviilitiedustelusta ja tiedustelumenetelmän käytöstä päättäisi aina suojelupoliisin päällikkö. Suomalaisilla tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa päättää menetelmien käytöstä Suomen alueen ulkopuolella eikä se tästä syystä tule kyseeseen päätöksentekotahona. Lisäksi ulkomaantiedustelun ulkopoliittisten herkkyyksien vuoksi on perusteltua, että riskin menetelmien käyttämisestä kantaisi ulkomaantiedustelua suorittava taho eli suojelupoliisi.

Nämä hallituksen esityksessä ja vastineessa esitetyt näkökohdat perustelevat ulkomaantiedustelun päätöksentekoon omaksuttua sääntelyä. Oikeusministeriö yhtyy sisäministeriön edellä esitettyihin arvioihin ja perusteluihin.

Virkamiehen oikeusasema

Lisäksi perustuslakivaliokunta kiinnitti huomiota siihen, että ulkomailla toteutettavassa tiedustelussa toiminta saattaa tapauskohtaisesti täyttää jonkin kohdevaltion rikoslainsäädännössä rangaistavaksi säädetyn teon tunnusmerkistön. Perustuslakivaliokunta toi esille, että esityksessä ei ole juurikaan arvioitu sääntelyn hyväksyttävyyttä ja seurauksia virkamiehelle. Valiokunnan mielestä hallintovaliokunnan on syytä tarkastella huolellisesti virkamiehen oikeusasemaa tällaisessa tilanteessa ja harkita muun ohella, voidaanko pykälän tarkoittamaan osallistumiseen määrätä ilman virkamiehen suostumusta tehtävään. (PeVL 35/2018 vp, s. 26, ks. esim. PeVL 65/2016 vp, s. 4–5.)

Esityksen yleisperusteluissa käydään läpi ulkomaantiedusteluun kytkeytyviä valtion täysivaltaisuuteen, kansainvälisiin suhteisiin ja kansainväliseen oikeuteen sekä riskeihin liittyviä seikkoja (ks. mm. HE 202/2017 vp, s. 101–105). Perusteluissa todetaan muun ohella seuraavaa:

> Perustilanteessa toiminta pitää sisällään sen, että tiedustelevan valtion ulkomaille lähettämä henkilöstö virka-asemaansa perustuen tekee yleisiä havaintoja asemavaltion oloista sekä käy keskusteluja asemavaltion edustajien tai kansalaisten kanssa. Vaikka kyse ei tällöin ole asemavaltion kanssa nimenomaisesti sovitusta tietojenvaihdosta, tapahtuu toiminta monesti asemavaltion hiljaisen hyväksynnän turvin. (HE 202/2017 vp, s. 101.)
>
> Kansainvälisen oikeuden yleisen periaatteen mukaan jokainen suvereeni valtio nauttii alueellista koskemattomuutta ja poliittista riippumattomuutta suhteessa muihin valtioihin. Jokainen valtio päättää itse, salliiko se ja millä ehdoilla ulkomaisten virkamiesten toimia alueellaan. Useimmat valtiot tosiasiassa tiettyyn rajaan saakka sietävät tai jopa hyväksyvät vieraiden tiedusteluviranomaisten toiminnan maaperällään. Kyse saattaa olla molempia osapuolia hyödyttävästä tiedonvaihdosta tai siitä, ettei ulkovallan avoimesti suorittama, kohdevaltion yleisiä olosuhteita koskeva tiedonkeruu vaaranna kohdevaltion tai minkään muunkaan tahon etuja. Toisissa olosuhteissa kohdevaltio saattaa suhtautua alueellaan tapahtuvaan vieraan valtion viranomaisten toimintaan torjuvasti. Toiminta saattaa tapauskohtaisesti myös täyttää jonkin kohdevaltion rikoslainsäädännössä rangaistavaksi säädetyn teon tunnusmerkistön. Toiminnan rangaistavuuteen saattaa kohdevaltiosta riippuen vaikuttaa esimerkiksi se, kuka tietoa hankkii, mitä tietoa hankitaan ja mitä menetelmää käyttäen tiedonhankinta tapahtuu. Vertailussa olevat valtiotkaan eivät ole lainsäädäntönsä tasolla asettaneet ulkomaan tiedustelun ehdoksi sitä, että kohdevaltio hyväksyy toiminnan tai että sillä ei rikota kohdevaltion lainsäädäntöä.
>
> Ulkomaantiedustelussa olisi kyse hyväksyttävän päämäärän eli kansallisen turvallisuuden suojaamisen saavuttamisen edellyttämästä toiminnasta, joka tietyissä tilanteissa saattaa sisältää riskejä. Yksi riskeistä on se, että kyse on kohdevaltion lainsäädännön vastaisesta tai muuten sen kannalta ei-hyväksyttävästä toiminnasta. Ulkomaantiedustelussa olisi tärkeä huomioida muiden valtioiden suhtautuminen sekä niiden lainsäädäntöjen sisältö, mutta käytännön syistä huomioiminen ei voisi tapahtua toiminnasta säädettäessä, vaan vasta siihen ryhdyttäessä. Tällöin kyse olisi sen harkitsemisesta, onko toiminnasta kansalliselle turvallisuudelle aiheutuva etu selvästi suurempi kuin siihen liittyvät riskit. (HE 202/2017 vp, s. 102.)

Osittain edellä esitetyt perustelut toistaen sisäministeriö on todennut lakivaliokunnalle antamassaan täydentävässä vastineessa seuraavaa:

> Ulkomaan tiedustelussa olisi kyse hyväksyttävän päämäärän (Suomen kansallisen turvallisuuden suojaaminen) saavuttamiseksi välttämättömästä toiminnasta, joka tietyissä tilanteissa saattaa sisältää riskejä. Yksi riskeistä on se, että kyse on kohdevaltion lainsäädännön vastaisesta tai muuten sen kannalta ei-hyväksyttävästä toiminnasta. Ulkomaan tiedustelussa on tärkeä huomioida muiden valtioiden suhtautuminen sekä niiden lainsäädäntöjen sisältö, mutta käytännön syistä huomioiminen ei voi tapahtua toiminnasta säädettäessä vaan vasta siihen ryhdyttäessä. Tällöin kyse on sen harkitsemisesta, onko toiminnasta kansalliselle turvallisuudelle aiheutuva etu selvästi suurempi kuin siihen liittyvät riskit.

> Ulkomailla suoritettava tiedustelu perustuisi näin ollen huolelliseen riskiarviointiin, jossa yhtenä arviointiin vaikuttavana tekijänä on kohdevaltion rikosoikeudellinen järjestelmä. Ulkomaan tiedustelu pyritään toteuttamaan aina tavalla, joka sisältää mahdollisimman vähäisen riskin Suomen valtion kuin myös ulkomaan tiedusteluun osallistuvan yksittäisen virkamiehen kannalta. Ulkomaan tiedusteluun osallistuminen perustuisi aina virkamiehen suostumukseen. Suostumuksesta ei ole tarpeen erikseen säätää, koska laissa ei nimenomaisesti ehdoteta säädettäväksi mahdollisuudesta määrätä henkilöstöä kansainvälisiin tehtäviin ilman suostumusta.

Oikeusministeriö yhtyy edellä esitettyihin sisäministeriön arvioihin. Saadun tiedon mukaan ulkomaantiedustelutehtäviin hakeudutaan suojelupoliisissa vapaaehtoisesti sisäisen koulutuksen kautta. Tämän perusteella ei olisi estettä säätää suostumuksesta nimenomaisesti. Suojelupoliisin virkamies on ulkomailla tiedustelutehtävissä toimiessaan suomalaisen virkamiesoikeudellisen järjestelmän alainen.

Toimivaltuuksien rajoitukset ulkomaantiedustelussa

Muualla kuin Suomessa toteutettavaan siviilitiedusteluun ja tiedustelumenetelmän käyttöön voitaisiin poliisilain ehdotetun 5 a luvun 39 §:n 3 momentin mukaan soveltaa muun muassa tiettyjä toimivaltuuksien rajoituksia. Säännöksen tarkoituksena on jättää viranomaiselle harkinnanvaraa siinä, miten säännöksessä lueteltuja toimivaltuuksien rajoituksia sovellettaisiin. Harkinnanvaraisesti sovellettaviin säännöksiin kuuluisivat ehdotuksen mukaan poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 4 §:n 4 momentti (kotirauhan suoja) sekä 41 (kuuntelu- ja katselukiellot), 46 (kiiretilanteessa saadun tiedon hävittäminen) ja 47 § (tiedustelumenetelmän käytöstä ilmoittaminen).

Perustuslakivaliokunnan näkemyksen mukaan mainitun 3 momentin perusteluissa viitataan sinänsä asianmukaisesti siihen, että perustuslain 2 §:n 3 momentista yhdessä 22 §:n kanssa seuraa, että suomalainen virkamies ei voi ulkomaillakaan ollessaan toimia tavalla, joka loukkaa perus- ja ihmisoikeuksia (ks. HE 202/2017 vp, s. 211). Perustuslakivaliokunnan mielestä virkamiehen perustuslakiin perustuva velvollisuus olla ulkomaillakaan ollessaan toimimatta tavalla, joka loukkaa perus- ja ihmisoikeuksia, ei voi perustua näin avoimella sääntelyllä määriteltyyn laajaan harkintavaltaan. Valiokunnan näkemyksen mukaan sääntelyä on täsmennettävä olennaisesti. (PeVL 35/2018 vp, s. 27.) Perustuslakivaliokunta ei kuitenkaan todennut tämän olevan säätämisjärjestyskysymys.

Sisäministeriön täydentävässä vastineessa lakivaliokunnalle todetaan, että ehdotettua poliisilain 5 a luvun 39 §:n 3 momentin harkinnanvaraista säännöstä on tarpeen täsmentää perustuslakivaliokunnan lausunnon johdosta. Vastineessa todetaan tältä osin lisäksi seuraavaa:

> Ammattiryhmiin liittyvien todistamiskieltojen on lähtökohtaisesti tultava sovellettavaksi ulkomaantiedustelussakin. Näin ollen viittaus kuuntelu- ja katselukieltoihin (41 §) on syytä poistaa säännöksestä. 41 §:ssä on kyse niistä ammatinharjoittajista, joiden velvollisuus olla todistamatta tai oikeus jättää todistamatta

määräytyy oikeudenkäymiskaaren ja siinä viitatun muun lainsäädännön (esim. uskonnonvapauslaki ja terveydenhuollon ammattihenkilöstöstä annettu laki) mukaan. On kuitenkin huomioitava, että 41 §:n 3 momentti kumoaa kuunteluja katselukieltojen soveltumisen, jos kyseinen ammattihenkilö itse osallistuu kansallista turvallisuutta vaarantavaan toimintaan ja hänenkin osaltaan on tehty tiedustelumenetelmän käyttöä koskeva päätös.

Ulkomaantiedustelua koskevassa 39 §:n 3 momentissa oleva viittaus 46 §:ään on puolestaan kyse myöhemmin virheelliseksi todetun kiirepäätösmenettelyn avulla saadun tiedon hävittämisestä, josta hallituksen esityksen mukaan voitaisiin poiketa ulkomaantiedustelussa. Ulkomaatiedustelun osalta ei kuitenkaan ole tarkoitus säätää kiiretilanteista ja niissä noudatettavasta kiirepäätösmenettelystä, vaan kaikesta tiedustelumenetelmien käytöstä ulkomaantiedustelussa päättäisi suojelupoliisin päällikkö. Viittaus 46 §:ään on perusteltua poistaa säännöksestä, koska sen soveltamisala edellä todetusta syystä jää epäselväksi.

Jäljelle ulkomaantiedustelua koskevaan pykälään jäisivät tällöin viittaukset 4 §:n 4 momenttiin, 44 §:ään ja 47 §:ään. Näistä ensimmäinen koskee pysyväisluontoiseen asumiseen käytettävän tilan suojaa, keskimmäinen palomuuria ja viimeinen tiedustelun kohteelle ilmoittamista. Palomuurisääntelyn ja kohteelle ilmoittamisen poissuljennan tulee olla poikkeuksetonta, koska niiden soveltaminen johtaisi siihen, että ulkovalta saa tietoonsa, että Suomen viranomainen on käyttänyt tiedustelumenetelmiä sen alueella. Pysyväisluontoisen asunnon nauttiman suojan poissuljennan ulkomaantiedustelussa tulisi sen sijaan perustua yksittäistapaukselliseen harkintaan. Lähtökohtana on perus- ja ihmisoikeusmyönteinen tulkinnan mukaan 4 §:n 4 soveltuminen, ellei soveltamatta jättäminen ole välttämätöntä kansallisen turvallisuuden suojaamiseksi.

Näillä perusteilla sisäministeriö on ehdottanut poliisilakiehdotuksen 5 a luvun 39 §:ää muutettavaksi seuraavasti:

39 §

Tiedustelumenetelmän käytöstä päättäminen eräissä tilanteissa

Muualla kuin Suomessa toteutettavasta siviilitiedustelusta ja tiedustelumenetelmän käytöstä päättää suojelupoliisin päällikkö.

Tiedustelumenetelmän käyttöä koskevan esityksen, suunnitelman, vaatimuksen ja päätöksen sisältöön sovelletaan, mitä esityksestä, suunnitelmasta, vaatimuksesta ja päätöksestä tässä luvussa säädetään.

Tämän luvun 44 ja 47 §:n säännöksiä ei sovelleta 1 momentissa tarkoitetussa siviilitiedustelussa ja tiedustelumenetelmien käytössä. Tämän luvun 4 §:n 4 momentin säännös voidaan yksittäistapauksessa jättää soveltamatta 1 momentissa tarkoitetussa siviilitiedustelussa ja tiedustelumenetelmän käytössä, jos se on välttämätöntä kansallisen turvallisuuden suojaamiseksi.

Oikeusministeriö pitää edellä esitettyjä sisäministeriön ehdottamia ulkomaantiedustelun harkinnanvaraisten säännösten täsmentämisehdotuksia tarpeellisina ja asianmukaisina. Hallintovaliokunta voi vielä harkita, poistetaanko myös viittaus poliisilain 5 a luvun 4 §:n 4 momenttiin ehdotetusta 39 §:stä. Ihmis- ja perusoikeuksiin kytkeytyvien seikkojen ja perustuslakivaliokunnan esittämien näkökohtien vuoksi voitaisiin puoltaa pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävien tilojen jättämistä myös ul-

komaantiedustelussa käytettävien toimivaltuuksien ulkopuolelle. Perustuslakivaliokunta ei ole esittänyt nimenomaisesti tätä koskevaa pontta ulkomaantiedusteluun liittyen. Oikeusministeriö kiinnittää lisäksi huomiota siihen, että lakivaliokunnan ehdottaman poliisilakiehdotuksen 39 §:n 3 momentin sanamuoto tulisi toisen virkkeen osalta muuttaa joka tapauksessa muotoon ” [t]ämän luvun 4 §:n 4 momentin säännös voidaan…”.

Yleisen velvollisuuden kunnioittaa perus- ja ihmisoikeuksia ulkomaantiedustelussa osalta oikeusministeriö kiinnittää hallintovaliokunnan huomiota perustuslain 2 §:n 3 momentin ja 22 §:n lisäksi siihen, että poliisilain 1 lukuun sisältyvät säännökset normit perus- ja ihmisoikeuksien kunnioittamisesta sekä tarkoitussidonnaisuuden, suhteellisuus- ja vähimmän haitan periaatteista sekä syrjintäkiellosta soveltuvat täysimääräisesti myös tiedustelutoiminnassa. Näin ollen velvollisuudesta noudattaa perus- ja ihmisoikeuksia ulkomaantiedustelussa ei ole tarpeen erikseen säätää poliisilain 5 a luvussa.